

Oglasni, pripisani itd. listu i računaju se na temelju običnog cijenika ili po dogovoru

Novci za predbrojbu, ograde itd. listu se naputnicom ili položicom pošt. štedionice u Beču za administraciju lista u Pulu

Kod naručbe valja točno ezaciti ime, prezime i najbližu poštu predorojnika.

Sko list na vrijeme ne primi tako to javi odgovarajućem tvorenom pismu, za koji se o plaća poštarina, ako se izvana napisie „Reklamacija“.

Šekovnog računa br. 847849 Telefon (iskare broj) 38.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list.

„Slogom rasti malo stvari, a nosloga sve polcvarti.“ Narodna potklica.

Iszlazi svakog utorka i petka o podne. Netiskani dopisi se ne vraćaju nepodpisani ne listuju se nefrankirani ne primaju. Predplata za poštarinom stoje 10 K u obće, na godinu 3 K za seljake, 4 K za gradjanu, 5 K za pol. godine. Izvan carevine više poštarina. Plaća i utužnje se u Puli. Pojedini broj stoje 10 h, zar otali 20 h, kolj u Puli, toli izvan isto. Uredništvo i uprava nalazi se u Tiskari Laginja i dr. prije J. Krmpotić i dr. (Via Giulia br. 1), kamoneka za sastavljanje sva pisma i predplata.

Odgovorni urednik i izdavalac Jerko J. Mahulja. — U nakladi tiskare Laginja i dr. prije J. Krmpotić i dr. u Puli. — Glavni suradnik prof. M. Mandić u Trstu (Via Crociera br. 1, II. kl.).

Narodno slavlje u Banjolama.

Narod progovara.

Nedjelja dne 21. aprila 1907. ostat će nezbrisivim slovima upisana u spomenar naše narodne borbe na Puljštini. Banjole, to maleno mjestance, što se prostire na najjužnijem dielu naše Istre prema premanturskom rtu, bilo je te nedjelje pozorištem pravog narodnog bledgana, narodnog slavlja, svanuća zore hrvatskog osvješćenja i narodnog oslobodjenja iz sredovječnih okova, kojima krvni naš dušmanin Talijan drži sapet svaki naš predak. Taj dan potetak je slnve i konačne pobjede naše nad tminom i lažnom kulturom, koje umjetno podržavaju i silom narivavaju našem narodu vlastodržci, u silnici i zatirači naše prosvjete i naše narodne slobode.

Ali lanci pucaju, narod naš ogorčen rad zuluma i ljute tlake, koja ga kroz stotine godina duši i gnjavi, kida verige, ponosno diže glavu i stupa smjelo napred te hrabro gleda u oči neprijatelju i odlučno mu zbori: nosi se odatle, tu nemaš što da tražiš; to je moje tlo, moj je to dom, gospodar ovdje jesam ja sâm! — Tako si čitao tog dana svakomu na licu od onog silnog naroda, kog se u Banjolama sakupilo preko jedne tisuće. Tako je u srcu govorilo tisuću naroda stupovima puljske kamore, koji su tog dana ko crno jato gladnih gavranova nasrnuli u Banjole, da iskljuvaju nevino srce male djece, da povrh zdravog tiela i poštene duše našega naroda podignu svoj truli dom, dom lažne prosvjete, zloće i paklenih opaćina. No probudjena narodna svijest pokvarila je puljskoj lažnoj gospodi račune; ustao je potišten narod i pokazao volje i snage, da neće više da bude slipeo orudje gospodskih hirima i služiti im u njihove nečiste i nepoštene svrhe.

Putem do Banjola.

Već u 1 sat poslje podne u nedjelju opazio si, kako premanturska cesta odzvljuje i puni se narodom, koji oduševljeno vesela lica hrli na narodno ročište. Poslje dva sata pak costa je crna nepreglednog mnoštva, što u skupinama dostojanstveno hoda, te kroz žurnije, tko lagnije ide k cilju. Stupovi kamore pak u kočijama prolaze između našega naroda, nekoji veseli, misleć da je to njihov narod, a većina njih iznenadjeni i prestravljeni, što će doživiti strašan poraz. Sve što se više bližamo banjolskoj strani, sve to više raste mnoštvo, sve to veće oduševljenje među nama, a pokunjenost prolazee talijanske gospode u kočijama. Najednom začujemo u prvij skupini gromoviti: Živio! koji se urnebesno razširi od skupine do skupine. Što je, svak se pita. Kad eto oči svijuju veselo gledaju u vinkuransku stranu, kojom ponosno leprša naša mila trobojnica, na čelu povorko od tri do četiri stotine ljudi iz Vinkurana, rimskih kamenoloina i obližnjih mjesta, te onih iz Pule, koji su se preko briga uputili u Banjole. Talijani pak mrko promatraju trobojnicu i onu silnu povorku, što se niz stranu vijuga,

da se kod ulina sastanemo sa našima iz Ližnjana, Medulina, Pomerca i Premanture!

Doček.

Napokon iz daleka, ugledamo mlin, vlastništvo nasega Martina Rosande iz Vinkurana i Božo Semelića iz Premanture. Taj se iskrcase i gospoda talijanska, te moraše defilovati mimo naše trobojnice, kojom Banjolci očekivalu svoju braću, nas. Opazismo i taj barjak već iz daleka, te ga pozdravimo burnim Živio! i pohrlismo, da se što brže izrukujemo i pozdravimo s banjolskom braćom. Eto za malo i junackih Premanturaca pod trobojnicom, pak Pomerca, Ližnjanci i Medulinci, tu se zaustavimo, da dočekamo rodoljubne Vinkurance, koji se ponosno pod hrvatskim barjakom uz živio-klice približuju k nama. Evo ih kod nas. Nastaje svečani trenutak. Neopisivo veselje, urnebesno klicanje, živio-klice hrvatskoj Istri, dru. Laginja, Puli, Banjolcem i t. d. Gospoda pak talijanska zasramljena i poražena, hoćeš, nećeš, moraju da prođu uz nas, te se lieno veru po strani prema leginoj kovačnici; vidi im se na licu potištenost, neodgodno im je, ali pomoći nema. Hrvatski barjaci ponosno lepršaju, oduševljeno klicanje naroda ne prestaje. Ogronna povorka naših lagano kreće sa odborom Banjolaca, kojih dika i ponos je naš hrabri sokol Luka Košara, opasan preko ramena širokom trobojnicom, a odbornici na kaputu trobojne vrpce. Tri trobojnice viju se, a hiljade naroda klikće i bliza se sovnom goježu talijanaša; nije druge, ali Talijani sakupljeni u kovačnici, moraju da izpiju i ovu gorku pilulu. Vidimo ih gdje sa vrata i prozora mrko gledaju silni naš svijet, a trobojnice naše svježim vjetrom uzmahane, veselo leprše, ko da im prkose, i kazuju na tisuću svoga roda, te vele: eto gospodo talijanska, moga roda, pod mojom zaštitom izvojevao je na stotine slavni pobjeda, pod mojom zaštitom mora pobjediti i Vas! ispred kovačnice, zalostno se vijue zastava puljske občine i pokrajinska zastava Istre, pod kojom je došlo osramotiti se petnaest članova talijanskog društva „Unité“ u Premanturi, petnaest zavedenih naše krvi i jezika.

Javna skupština.

Pred kućom konsumnoga društva povorka stane. Prostor ispred kuće okičen je zelenim slavulokom sa napisom: dobro došli i u skolo vijue se četiri trobojnice. Kad zatakoše i ove tri trobojnice, pod kojima je povorka došla, nastane svečani mir, te veleć. gosp. dr. Ivan Zuccon sa balkona otvori sastanak. Biranim riečima, pozdravi pristupno, veseleć se, što se sakupilo tako veliki broj naroda, i predocio puku korist, koju ćemo imati, kad 14. maja izabavimo našega Laginju. Čim je spomenuo ovo ime, pozdravio je narod sa trokratnim živio Laginja! Pozova naroda, da se ovdje zakunemo, te ćemo složno poći u borbu i glasovati za Laginju, koga vodi dobra volja da koristi našem narodu. Laginja ima i srce i volje, posvetilo je sav svoj život za dobrobit puka. Nabraja njegova dobra djela, te on je

jedini kojemu moramo dati naše glase. Zaključuje se puzivom, da svaki učini svoju dužnost i 14. maja slaviti ćemo našu pobjedu. Taj dan mora nam biti narodni pir, narodno slavlje. Kad je svršio, pozdravio je narod govornika sa trokratnim: Živio! a pjevači zapjevaše uz pratnju naroda našu hrvatsku himnu: „Liepa naša domovino“, koju je narod slusao stojeće i otkriete glave.

Iza njega prijavio se za rieć gosp. Matko Brajša. S veseljem pozdravlja mnogobrojno sakupljeni narod. Reče, u velikom broju sakupila nas tuga i nevolja, koja nas bje u Istri, a koju nam zadaše naš krvni neprijatelj Talijani. Nabraja potrebe naše, kao ceste, vodu, škole; ništa nemamo, te ako hoćemo da što postignemo, treba da trošimo iz svoga žepa. A kad treba plaćati, eto ih na nas, ne obzirajući se na naše ljute nevolje i potrebe, nego plati i šuti. Zato moramo birati čovjeka, koji će te nevolje liečiti. koji će zagovarati naše potrebe i braniti naša prava. Završuje: dao Bog, da nam 14. maja donese majski cviet, našu narodnu pobjedu. — Gromoviti: Živio! pozdravi govornikove rieći.

Na to se prijavi za rieć g. Ante Benčić. Kaže, budući mlad, nebi imao šta reći iza zrelih i umnih rieći predgovornika, ipak će reći i on par rieći, moleć da mu se ne prigovori, da jaje zna više nego kokoš. Spominje Demostena, koji je rekao, da svaki čovjek ima tri dužnosti: prema domovini, obitelji i sebi. Na dan 14. maja sve ove tri dužnosti spojene su, te treba da je ovršimo. Tog dana zaboravimo sve naše možebitne nesuglasice i nadjimo se složni te dadeimo glas našem čovjeku. Ne smije među nama biti takovih, koji kažu, izbori su mi najzadnja briga. Ako bi koji bio, onda kad mora platiti poreze i ostale namete, neka mirno plati i reče: to mi je najzadnja briga. Spominje da dobri zastupnici stvaraju i dobre zakone. Zato i mi moramo birati čovjeka, koga mi dobro poznamo, a i on nas i naše nevolje te čuti s nama. To je naš dr. Laginja. Osobito donase, kad se na porugu slavi otvorenje proklete Legine kuće, protestirajmo proti nepravici da Banjolcima nedaju narodne škole i zakunimo se da ćemo 14. maja glasovati za našega čovjeka. I ove rieći izrečene mladenackim žarom, pozdravi narod trokratnim Živio! a pjevači i narod zapjevaše: Oj Hrvati jošo živio! Iza ove pjesme zaori opet iz svih grla burni Živio!

Dr. Zuccon javlja da se prijavio za rieć Josip Fedel, seljak iz Ližnjana, oduševljeni borac za hrvatska prava, vodja ližnjanskih Hrvata. Počne sa Kačićem. Kaže zarobljeni smo sada nego ikad prije. Spominje vinski taku, radi koje čim se kmeti pojave na puljskoj medji, skoče k njima dacičeri i obadju ga svega; a nadju li litru vina, voda ga od Iruda do Pilata dok ne plati 3 novčića. Od ono malo vina što nam urodi, petinu moramo dati ka morri. A to su naši teški žuljevi. Kaže, i sami Talijani su proti Rizzi-u, ne da i trpe ga, zato još manje mi, pak naše glase moramo dati za našega Laginju. Govori

o talijanskoj prkos-gimnaziji u Pazinu, koja nas costa 35%, nameta. Zaključuje sa preporukom, da se svi nadjemo složni i 14. maja glasujemo za dr. Matka Laginju. I ove liepe rieći pozdravio je narod s oduševljenim: Živio!

Pošto se nije javio nitko više za rieć, dr. Zuccon opetuje u glavnom što je rekao, kao prije i preporučuje da ova liepe rieći, što su čuli od govornika, raznesu od kotara do kotara, od sela do sela, da budu kao dobro sjeme, koje će donieti dobar plod. Četrnajstog maja nek nas neplši ništa, ni kliša ni drugo nevieme, te kao što pokazamo danas ovdje u Banjolama, gdje smo se našli kao braća kod svoje braće, svoji u svojih, da i toga dana složno pohrliimo na biralište kao prava braća, što će biti na dlku i čast našem narodu, što će donieti, da na 14. maja bude izabran naš dr. Matko Laginja. — Sav narod kao elektrizovan ovim riečima, oduševljeno i gromko zaori: Živio! Pjevači pak zapjevaše: Živio, Živio . . .!

Prije svršetka sastanka progovori još zaključnu rieć dr. Ivan Zuccon, koji pozove sakupljene, da kao što smo dostojanstveno došli, tako se sada liepo i mirno jošo pozabavimo i razidjimo. Pozivlje sve, da se zalivalimo dičnim Banjolcima, našoj dragoj braći koja su nas ovako liepo dočekala i okitila mjesto našeg sastanka našim milim hrvatskim trobojnicama. Živili braćo, da ste mi zdravi i veseli! — Urnebesni trokratni Živio popratil ove rieći.

Iza službenog diela sastanka podao se narod neprisljenoj veseloj zabavi, uz pjev domaćih narodnih pjesama, te uz plesanje na otvorenom pod mih.

Prema zahodu sunca počeo se narod razlaziti; najzadnji otiđoše velika većina iz Pule, Premanture i Vinkurana pod narodnim trobojnicama, praćeni komad puta od rodoljubnih Banjolaca.

Častno i dostojno time završimo ovo narodno slavlje, koje se je pretvorilo u krasnu manifestaciju hrvatske svijesti na puljštini. Evala narodu; dok budemo uvijek takovi, mora doći sunce i na naša vrata, pobjeda je naša i po njoj bolja budućnost.

Na koncu dodajemo, da su Talijani brzo svršili svoju slavu legino kovačnice, kojoj je prisustvovalo najviše 130 ljudi, i to stotina kamorine gospode iz Pule, 15 unitaša, 7 banjolaca i par kamorinih deligata sa nekojim pripuzima i odrpncim iz Vintiann. Jornaletu piše, da je bilo na njihovoj dohiljade naroda; nije lagno, jer do jedne tisuće falilo im još 900 — mmlenkost koja ne smeta Talijane.

Pogled po Primorju.

Puljsko-rovinjski kotar:

Izborni sastanak. Javljamo svim našim, da će u nedjelju poslje podne dne 28. o. mj. biti izborni sastanci u Ližnjanu i Medulinu. Spremimo se dakle da proslavimo buduću nedjelju narodno slavlje u Ližnjanu i Medulinu.

Konstituiranje upravnog vieća u Marčani. Dne 17. o. mj. konstituiralo se je konačno upravno vieće za poreznu občinu Marčana — u mjestnoj občini Vodnjana. Kažemo konačno, jer je mlađu šest mjeseca poslije izbora za to vieće i jer je toliko trebalo vremena dok su cesarske oblasti riješile odnosne uloke proli tom izboru. K prvom sjednici došao je iz Vodnjana načelnik Bernardelli s občinskim tajnikom Apostoli-om.

Iza obavijenih formalnosti izabran bijaše ponovno predsjednikom upravnog vieća poznati naš rodoljub i tamošnji posjednik, vlastnik paromlina itd. g. Viktor Marot. Taj izbor pozdravljen je iskrenim zadovoljstvom od sviju pošteno mislećih Marčanaca.

Voloski kotar:

Javni sastanci u Voloskom sudbenom kotaru. Posljednih dana odlučilo se je obdržavati sljedeće javne sastanke u izborne svrhe:

Dne 28. travnja:
U Klani — sazivač dr. Matko Trinajstić.
Na Veprincu — sazivač dr. Konrad Janežić.

Dne 5. svibnja:
U sv. Mateju — sazivač dr. Ivan Pošćić.
U Mošćenicah — sazivač dr. Matko Trinajstić.

Dne 12. svibnja:
U sv. Križu — sazivač dr. Matko Trinajstić.

Osim toga će dr. Gjuro Červar sazivati sastanak za Markovo ili koju od sljedećih nedjelja u Oprit na Lovranščini. — Svi rečeni sastanci objavit će se sa ljepacu u pojedinih krajevih.

K tomu obdržavati će se budućih dana sastanci pouzdanika Volosko-Opatijske i Kastavske občine.

Za djačko podporno društvo dao je prof. Vjekoslav Spinčić, za počastiti uspomenu svoje tetke Frane preminule dne 18. Travnja t. g. kruna 20.

† **Frana Sinčić r. Spinčić.** U selu Tometići Rubesovo županije preminula je dne 18. t. m. u 81. godini dobe svoje Frana Sinčić r. Spinčić. Za preblagom Franom kuka starac suprug, plaću sinovi Vjekoslav i Frane, nariču kćerka i nevjesta, i mnogobrojna druga rodbina. Sprovod bio njoj je dne 20. kod kojega su učestvovali bližnji i dalnji rođaci i rođakinje, susjede i susjede. Laska njoj, bila zemljica! Naučila se raja nebeskoga! Naše saučestće svim njezinim milim i dragim.

Pazinski kotar:

Sastanak pouzdanika za II. izborni kotar Isre. Dne 18. o. mj. sastala se u Pazinu mnogobrojni narodni pouzdanici za II. izborni kotar Isre t. j. za izbornike sudbenih hotara Poreč, Motovun, Rovinj te mjestne občine Vodnjana i Svetičenli.

Nakon svestranog i zrelo pretresenog položaja, stvoren je jednoglasno sljedeći zaključak:

„Pouzdanici II. izbornog kotara Isre, sačinjeni na sastanku dne 18. o. mj. u Pazinu drže neophodno potrebitim, da se Hrvatii II. izbornog kotara Isre kod predstojećih izbora sa carevinsko vieće narodno ustvrde odajue svoje glasove sa narodnog kandidata.“

Kandidatom za taj kotar bio je proglašen jednoglasno g. dr. Matko Laginja, odvjetnik u Puli.

Priznajemo rado da nemogošo biti svjestini naši pouzdanici onog izbornog kotara sretnije ruke nego li bijahu naš tim, što su proglasili svojim kandidatom odličnoga narodnoga prvaka g. dr. Laginju. Malo je koji od naših vidjenijih muževa u onom kotaru toliko poznat, cijenjen i šovan kao što je dr. Laginja. On jo dolazio često u doticaj s našim narodom sudbenih kotara Poreč i Motovun kao zemaljski zastupnik i zemaljski prisjednik a do-

lazi i sada skoro dnevnicu u doticaj sa stanovništvom rovinjskog kotara te občinah Vodnjana i Svetičenli kao odvjetnik, ravnatelj posujilnice i kao pokretač narodno gospodarskih poduzeća. Njega ne cieni i ne štiju samo Hrvati onog kotara, već dapače isti umjereni, uvidjavni i pravdni Talijani, kao što se je to opetovno uzpostavilo. Ovi bo posljednji znaju, da je dr. Laginja nesamo odličan pristauša hrvatske narodne stranke, već da je — također — muž velikih duševnih vrlinah, muž radin, pošten i do skrajnosti pravedan, te dušom i tielom zauzet za duševni materijalni boljak svega pučanstva naše pokrajine.

Čestitamo dakle iskreno sveistnim pouzdanikom II. izbornog kotara Isre i svemu stanovništvu onog kotara na toli sretnom izboru svoga kandidata.

Predavanje u Pazinu. Prošlo nedjelje — dne 21. ov. mj. — imao je predavati gosp. prof. L. Brolih o „Junastvima god. 1809.“, ali mu je gosp. upravitelj c. kr. gimnazije zabranio. S toga nije bilo predavanja. Sljedeće nedjelje dne 28. IV. bit će isto predavanje, ako ne bude kakve zabrane. Početak u 10 sati prije podne u dvorani „Narodnog Doma.“

Za djačko primodno društvo u Pazinu. Za počastiti uspomenu blagopok. Matka Kundić veleposjednika u Opatiji, primila je uprava Djačkog primodnog društva u Pazinu iznos od K. 240, od kojih je poslao g. Mate Stipančić posj. u Opatiji K. 110. — sabrani u gostioni Vjekoslava Kinkete u Rukavcu, te dr. Fran Brčić o vjetnik u Trstu K. 180. — od kojih darovaše sinovi K. 100. — dr. Gjuro Červar odvjet. — Volosko K. 10. — prof. Vjekoslav Spinčić nar. zast. — Opatija K. 10. — V. Tomičić veleposj. — Volosko K. 10.

Plemenitim darovateljem svesrdno zahvaljuje se odbor.*

C. kr. kotarski sud u Labinu. Hrvatska univerza, kako ju je bio nazvao dopisnik „Naše Sloge“, kako se je predviđalo, nije nam koristila ma baš ništa. Gospoda suci i pisari, poslani su još za grizhenji. Dr. Colombis (starinom Golubić) rodom iz Cresu ili nezna ili neće, da govori hrvatski. Dr. Rusca, rodom iz Trsta, premda znade nešto hrvatski, govori kadkada sa strankama hrvatski, a da bi napisao koju rječ — Bože sačuvaj. Podredjeno im osoblje — vjerne su sluge svojih gospodarara. Ti pisari su sve sami „rođeni Labinski talijanci“. Pohadjali su samo pučku školu u Labinu, — malo prakse, eto njihova naobrazba. — Kako vidite, sve su samo Talijani i Talijančići na c. kr. sudu u Labinu, koji ima posla sa preko 98% Slavema, a niti sa 2% Talijana. Kakve se stvari dogadjaju na tom sudu, nek svjedoči ovo:

I. Ivan Marija Diminić dodje na sud, da ovjerovi (legalizira) podpis na hrvatskom pisnu. Zamoli ih lepo, a oni gledaju spis! Diminić ne razumje talijanski, a oni ne hrvatski. Što će učiniti? Odpraviti ga nesmiju! Dosjete se. Posalju ga na c. kr. porožni uređ, nek tamošnje činovnike zamoli, da mu koji napiše „bulletin“ u talijanskom jeziku, da znadu, što im je učiniti. Porezni činovnik napiše „bulletin“ i sud mu ovjerovi podpis! Stramota!

II. Pred nekoliko mjeseci umre žena Dinku Blažini-Filiću, koja učiti i oporuku. Sud pozove muža i svjedoke talijanskim pozivima. Oni ih ne htjedoše primiti opazkom, da talijanski ne razumiju i moleći, da im sud pošalje hrvatske pozive. Sud pošalje „Fanat“, koji im donese i po drugi put talijansko pozive. Oni ne htjedoše primiti. „Fanat“ htjedoše pribiti pozive na vrata, nu oni ga upozoriše, da su oni gospodarari svojih vratlju, pa da nema nitko prava ništa pribijati na rje. „Fanat“ ode u Labin, ne opraviv ništa. Dodje „Fanat“ i treći put sa talijanskim pozivima, ali sada pod globom, kako reče. Poziva nisu

bjegli ni sada prihiti, ali odoše isto na sud, da čuju zašto se ih zove i da prosveduju proti takvom postupku. Sudac dr. Colombis, im reče, da su zvani rad, testamenta pokojnica. Upita svjedoka: Ste vi Mateo Milevoj di Mateo Senor? Svjedok štiti. Sudac ponovi pitanje — svjedok štiti. Onda upita sudac: je vam oteo živ ali meri? Svjedok: živ je! Na to mu Milevoj kaže, što i kako je pokojnica odredila. Sudac diktira, a pisar piše zapisnik. Kad je bio gotov, upita sudac: znate pisati? Svjedok: da! Sudac: napišite ime tu! Milevoj pogleda spis — talijanski je — nerazumije te reče: ja nisam ovako rekao, te neću podpisati. Sudac se uzvrpolji i otrese na svjedoka: Os — mi ne verujete? Svjedok: Vjerujem Vam, ali ja podpisat neću nigda ono, što ne razumijem. Ni Blažina nije htio podpisati zapisnika, našto mu sudac reče, da mu neće ako neće podpisat, valjat testament. Blažina mu odgovori: Ma — je što k vragu više moga, pa ako podje i to. . . ! Sudac ih odpravi, a svjedok pita plaću. Nek vas plati Blažina — reče sudac — našto ovaj kako će platiti, kad testament ne vriedi? Otiđoše, a da nisu podpisali ni jedan ni drugi zapisnika.

Nastaje pitanje: 1. dali smije sudac na ovakav način postupati sa ljudima? 2. koji je za koga, ili je sudac za ljude, ili su ljudi za suca? 3. Jeli smo mi i naš jezik u Istri ravnopravni sa Talijanima? Odgovor očekujemo od viših sudbenih oblasti, a budući parlament ne zasjeda, preporučamo našim budućim zastupnicima, da ovo ne zaborave.

III. Govori se, da će doći na izprašneno mjesto sudbenog oficijala, neki gosp. Stefanutti iz Motovuna, koji da se jedva sada počeo učiti hrvatski. Ako se ovo obistini, te ako gospoda suci i pisari i nadalje ostanu ovdje i svojim putem dalje idu, preporučamo našim ljudem, da se nigda ne muče na sudu ni rieči govoriti talijanski, nego uvijek u svojem jeziku, jer su oni dužni govoriti s nama u našem jeziku.

Pred par godina došao u Labin „Notajo Rodolfo Pillat, Pazinac, negda Hrvat, sada zagrižen „Talijanas“. Prije je službovao negdje u Tirolu — medju Talijanima valjda. Kad je došao, govorio je da je njemu isto, pisat hrvatski ili Talijanski. Pošto se je našim novcima podkožio neće više ni da čuje hrvatski. On je i sudbeni branitelj, pa ako protustranka ne razumije talijanski, to ju on izpitava njemački. Smrdi Vam, gospodine bilježnice, hrvatski jezik? ali niste dne 11. tek. mj. ni primili hrvatskih novaca, nego . . . pustimo to za sada.

(Gori navedene slučajeve dajemo do znanja g. predsjedniku prizivnog suda u Tftstu. Op. Ured.)

Koparski kotar:

Izborni sastanak. U nedjelju dne 28. o. mj. u 2 sata poslije podne biti će u Lanišću javni izborni sastanak. Na taj sastanak polazi u nedjelju u jutro ciela četa Buzetskih rodoljuba uz glazbu kroz Brest, Klenovščak, Praproče u Lansšće. Preporučamo živo svemu našem vrrodu u onoj okolici da mnogobrojno pohiti na taj sastanak, da bude dostojan i čistan za nas i sav naš rod.

Dobro bi bilo a toplo preporučamo, da bi na ovaj sastanak išlo naših ljudi (nakodjer iz Pule, da pogledaju zapuštenost naše Čičarije, za koju su valjda sasvim zaboravili i carske oblasti. Radišni pak taj narod, koji je od uvijek svjestan svoga roda i materijne hrvatskog mliaka za služuje, da ga se barem mi češće sjelimo i pohodimo, da ne reče, da su zaboravili na nj i rođena braća.

Svima, s kojima se nisam mogao prigodom mog odlaska iz Pule osobno oprostiti, kličem ovim putem srdačan s Bogom!

Josip Udač.

OLOVKE

u korist družbe sv. Cirila i Metoda dobivaju se u tiskari Laginja i drug. u Puli prije (J. Krmpotić i dr.) uz cianu od 2 do 10 para.

PARAMENTE

jeftine i dobre mogu se dobiti jedino kod tvrdke

JOSIP NEŠKUDLA u Olomucu

— (kralj. Česka). —

Protokolirani zavod i tvornica preporuča uz vrlo nizke cieni sjajno izdjavane paramente u raznim slogovima, misne odjeće, plavalice, dalmatike, vele, kasule, nebniče, zastave, crkvene zastave, čilime, albo, roketi, oborije, monstrelaje, svlećnjake, Insturo i t. d.

uz jamstvo za trajnost, jer je u vlastitim radionicama izradjeno.

Prednosti zavoda.

Putnici ne ug drže, s toga je roba u Olomucu izradjena, koja se ima pismeno izravno narušiti, za 20% ili ¼ jeftinija nego li kod svih drugih čeških i njemačkih tvrdkah.

Vrlo pogodna obročna odplaćivanja.

Paramente šaljem na uvit franco. — Ilustrovani cionel budava i franko.

JAVNA ZAHVALA.

Od tuđe slomljena srca radi gubitka nezaboravne mi supruge

Matije rođene Grandić,

mirno u Gospodu preminuše u Baski dne 18. travnja 1907. u 59. godini dobe života svoga, izričeni ovim putem svoju najtopliju zaljubljenost rođakom, prijateljem i znancem, koji su mi tekom njezine kratkotrajne bolesti ali navršito pri njezinoj smrti nastojali biti ustmeno budi plemenito milo i sućut mi svoju izjaviti.

Nezaboravna hvala veleuč. g. obć. liječniku dr. Brovet-u, koji je milu pokojnicu brizno u bolesti nastojao i koliko je do njega bilo, učinio što je mogao da joj boli skradi, kad je već smrti oteći nije mogao.

Nezaboravna hvala mnogoč. popu Andriji Antonicu-u, koji je pokojnicu providio utjehami sv. Vjere te ju danju i noću oskolio na zadnji korak sa ovog svijeta.

Ne manje hvala također vič. g. župniku na iskazanoj ljubavi i u bolesti i na smrti nepozaljene pokojnice.

Zadužili me članovi občinskog odbora, koji su korporativno prisustvovali sprovodu, zatim gč. učitelji, sve ono silno mnoštvo naroda, koje je pokojnicu spravadjalo do crkve i sprvećelo do zadnjeg poćitka. Dok su ti izkazali njihove ljubavi bili meni od ne male utjehe, molim Boga, da im svima milo uzvrat i bogato naplati, a od mene budi im izražena duboka hvala i dosmrtna obvezanost.

A vama, moji milii nećaci i nećakinjae, neka moje suza svjedoče o mojoj hartosti. Bog platio svima a pokojnici dao vječni mir.

BASKA, dne 20. travnja 1907.

Prečalostni suprug
Rođe Nikola.